

EL GEGANT PETRIFICAT

Des de la plaça de Vallvidrera, mirant l'horitzó cap a Ponent, el poble creu veure, en la sinuositat retallada de les muntanyes, la silueta d'un gran gegant ajegut en actitud de dormir. Conta la llegenda que quan Colom vingué a Barcelona de retorn de la descoberta d'Amèrica, portà tres negres, un d'ells gegant. El rei Ferran el Catòlic, que es trobava aleshores a Barcelona, hagué gran goig de veure aquella gent, però el que més li cridà l'atenció, no fou la seva estranya figura, sinó la gran mida del gegant negre. Els consellers de Barcelona li digueren com molt a la vora de la ciutat també n'hi havia un que potser era encara més alt i ceapat que el negre, referint-se al Farell de Caldes. El rei manifestà desig de veure'l, pel que fou enviat a cercar per un emissari. Quan aquest arribà a casa del gegant, trobà aquest fent una feina de mal explicar. En saber el desig del rei, li contestà despectivament i amb frase feta, que no ens atrevim pas a transcriure. Quan l'emissari fou fora, els veïns i amics del gegant li feren veure com la negativa podia costar-li cara i el decidiren a venir a Barcelona. Arrencà un pi dels més alts del bosc i fent lo servir de lleuger i fràgil bastó se'n vingué a Barcelona en quatre gambades, tot saltant i ballant. Pel camí trobà tot un gran exèrcit de cavall que anava a cercar-lo per ordre del rei, però el Farell d'una camada els passà pel damunt camí de la ciutat.

Arribat el Farell a Barcelona, els portalers el varen deturar exigint-li el pagament de l'impost de la llenya, pel pi que portava; el gegant digué que era un bastó i que els bastons no pagaven; els portalers no hi varen estar conformes i enfadat el gegant tirà el pi per dalt de la muralles, com si fos lleugera palla i d'una camada va passar ell també per dalt de la muralla i entrà a la ciutat. Era molt més alt que les cases, de manera que en caminar pel carrer sobressortia per dalt. El veïnat sortia pels terrats i teulades per veure'l, puix que es veia ben bé per on passava. El rei volgué que fessin baralla amb el negre i abans, perquè tinguessin coratge, els donà un gran dinar. Tots els becos i flequers de la ciutat hagueren de treballar a la desesperada per poder fer prou menjar per aquell parell de menjadors que s'empassaven les cassoles de carn amb suc i els coves de pa en un tancar i obrir d'ulls. El negre no parava de dir al Farell: